

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΓ'

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμόν, ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος εἶχον φθάσει εἰς Βατινιόλ, καὶ προέβαινον, συνεπεῖα ἐντολῆς τοῦ ἀνακριτοῦ, εἰς ἔρευναν παρὰ τῇ Πουλχερίᾳ.

Αὕτη, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φρικώδους ἀνακαλύψεως, ἣν εἶχε κάμει παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας, ἡδυνήθη ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ. Ἐπανῆλθε εἰς τὸ κατὰστημα λίαν ὠχρὰ καὶ τεθορυβημένη, τοῦθ' ὅπερ ἐξέπληξε τὴν κυρίαν Πελωδᾶ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; τὴν ἠρώτησε.

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Πουλχερία, ὁ κόπος ... ἔπειτα αἱ πληγαὶ ἐκείναι ... ὦ! εἶνε φοβερόν!

Ἐδέησε νὰ δώσῃ λεπτομερείας τινὰς καὶ ἀποκριθῇ εἰς τινὰς ἐρωτήσεις.

— Ἀνεκάλυψαν τὸν δολοφόνον; τὴν ἠρώτησαν, ὑποπεύονται κανένα;

— Ὁχι, δὲν πιστεύω, εἶπεν ἡ Πουλχερία.

Ἡ κυρία Πελωδᾶ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἀνελθοῦσα εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, οὗτινος ἔκλεισε τὴν θύραν μὲ τὴν κλειδα. Ἐλευθέρᾳ τέλος καὶ μακρὰν παντὸς βλέμματος, ἀνεμνήσθη τῆς φρικώδους ἐκείνης ἀνακαλύψεως. Λοιπὸν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἡγάπα ἴσως ἀκόμη, ἦτο δολοφόνος, μητροκτόνος!... Ἐρρίφη κατὰπνοος ἐπὶ ἔδρας τινος... Αἰφνης ἀνεγερθεῖσα:

— Ὁχι! ἀνέκραξεν, εἶνε ἀδύνατον.

Καὶ τρέμουσα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν πτυχήν τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἀπέσυρε τὸ αἰματόφυρτον ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἀπέθηκε ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου τῆς σκευοθήκης. Τὸ ἐξήτασεν ἐπὶ στιγμὴν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ἔχωρει. Ἦτο τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ τοσάκις εἶχεν ἴδει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου καὶ κρατῆσαι εἰς τὰς χεῖράς της. Τὸ ἀνεγνώριζεν ἐκ τοῦ σχήματος καὶ ἐκ τῶν γλυφῶν τῆς λαβῆς. Ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανῆλθε νὰ καθήσῃ διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος μελαγχολικῶν σκέψεων... «Πῶς κατέπεσεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν; ποία προσβολὴ αἰφνιδίας παραφροσύνης τὸν εἶχεν ὥθήσει εἰς τὸ ἐγκλημα;»

Ἐξ αἰσχύνης προσεπάθει νὰ ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς παραφροσύνην ἢ μανίαν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐμαρτύρουν πασιφανῶς ὅτι τὸ ἐγκλημα ἦτο προμελετημένον καὶ ἐξετελέσθη ἐν ψυχραιμίᾳ. Καὶ τὴν αἰτίαν τὴν

ἐγνώριζεν αὐτὴ ἦτο ἡ ταπεινότερα καὶ ἡ μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος: τὰ χρήματα!

Εἶδε τὸν Λαυρέντιον πιεζόμενον ὑπὸ τῶν δανειστῶν του, ταπεινούμενον ὑπὸ τῶν φίλων του, ἀπειλούμενον καὶ κατόπιν ἀνωφελῶν παρὰ τῇ μητρί του διαβημάτων συλλαμβάνοντα αἰφνης τὸ φοβερόν σχέδιον καὶ ἀποφασίζοντα.

Τίς λοιπὸν τὸν εἶχεν ὥθήσει εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην; Τοῦλάχιστον εἶχεν αὕτη ἐλευθέραν τὴν συνείδησιν, ὅτι οὐδαμῶς εἶχε συντελέσει· συχνὰ εἶχε καταστῇ ὀχληρὰ ζητοῦσα νὰ τὸν ἀναγκαιώσῃ ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου κατέλαβεν αὐτόν, τὸ παράδειγμα τῶν φίλων του... καὶ ἴσως ἄλλαι ἐρωμέναι...

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ἡ Πουλχερία ἐφρικίασε. Δητικὴ ζηλοτυπία τὴν κατέλαβε καὶ τὴν ἀπέπνιγε. Ἦτο λοιπὸν ἀληθές; τὸν ἡγάπα ἀκόμη;... Ἠγέρθη τεταραγμένη καὶ τρέμουσα καὶ μεταβάσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

Ἡ θεὰ ἐξετείνετο ἀριστερόθεν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων καὶ ἔφθανεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν μέχρι τοῦ κήπου τῆς κυρίας Δαλισιέ. Ἡ Πουλχερία ἔρριπεν ἀπλανὲς βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐμειδίασε θλιβερῶς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου ἐκείνου, κύπτουσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου, εἶχε παρατηρήσει τὸ πρῶτον τὸν Λαυρέντιον.

Εἶχον ἕκτοτε παρέλθει τρία ἔτη! Καὶ ὅμως ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἦτο τόσον ζωηρά, ὡς εἰ ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ἀνεμνήσκετο τῶν πρώτων συγκινήσεων· πόσον τὸν εἶχε θαυμάσει αἰφνης καὶ ἀγαπήσει!

Πτωχὴ κόρη, ἀπορφανισθεῖσα ἐνωρίς καὶ ἀνατραφεῖσα παρὰ τινος γραίας θείας, ἥτις, ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς, τὴν ἔθεσεν ἐν τῷ καταστήματι ἐκείνῳ εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἔδωκε τὴν καρδίαν της εἰς τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνεχῶς ἤρχετο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν· εἶχεν ἐπανάιδει τὸν Λαυρέντιον, τὸν ὁποῖον ἔτι μᾶλλον ἡγάπησε. Γλυκεῖα χίμαιρα, ὄνειρον, παραφροσύνη.

Πρωτὰν τινὰ, καταβάσα εἰς τὸ κατὰστημα ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, τὸν εἶδε διερχόμενον πρὸ αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας· τότε ἡ Πουλχερία προσεπάθησε νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τέλος τὸ πρῶτον βλέμμα ἀντηλλάχθη. Εἶχον ἐννοήσει ὅτι ἡγάπωντο· ὅποια χαρὰ! ὅποια μέθη εἰς τὴν ιδέαν ὅτι καὶ ἐκεῖνος τὴν ἡγάπα!

Ἐπειδὴ μάλιστα ἡδύνατο νὰ βλέπωνται, καὶ ἀνταλλάσσωσι λέξεις τινὰς, εὗρισκον προφάσεις καὶ ἐγκατέλειπον ἐκείνη μὲν τὸ κατὰστημα, αὐτὸς δὲ τὴν μητρικὴν οἰκίαν. Ἐλευθέρῳ τέλος ἡγάπωντο περιπαθῶς... ὦ! ναί! τὴν ἐλάτρευε!

Τὸ πάθος τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Λαυρεντίου. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ Πουλχερία ἀμφέβαλλεν, ἀλλὰ τέλος ἐπέισθη. Κατ' ἀρχὰς ὑπέφερε χωρὶς νὰ μεψιμοιρῇ. Ἀπετόλμησε δειλὰς τινὰς παρατηρήσεις καὶ τέλος ἐπιπλήξεις. Ἐκτοτε ἐπῆλθον συνεχῶς ἔρι-

δες, διακοπτόμεναι ὑπὸ προσωρινῶν συνδιαλλαγῶν. Τί δὲν εἶχεν ἀποπειραθῇ ὅπως τὸν συγκρατήσῃ! προσεπριεῖτο ἀδιαφορίαν, φιλαρέσκειαν ἰδιοτροπίας. Μακρὰν τοῦ νὰ λυπηθῇ ὁ Λαυρέντιος, τοῦναντίον ἐφαίνετο εὐτυχής!

Τέλος ἐχωρίσθησαν καὶ ἐκείνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως κλαύσῃ διὰ τὸ ἐξαφανισθῆν ὄνειρόν της. Ἐκτοτε, παρὰ τὰς ἀποφάσεις της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου καὶ τὸν ἐπανεῖδεν· ἀλλ' ὅποια παγερὰ ὑποδοχή, ὅποια ἀνυπομονησία, ὅποια ἀηδία.

Εἰς τὰς ὀδυνηρὰς ταύτας ἀναμνήσεις καυστικὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐγκατέλιπε τὸ παράθυρον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ θεὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὴν ἐπανεφέρειν εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Καὶ δι' αὐτὸν λοιπὸν ὑπέφερα τόσον, ἐψιθύρισε. Ἀ! χάρις τῷ Θεῷ ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν.

Ἐβυθίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς.

«Ναί, ἐσκέπτετο, εἶνε ἐκεῖ, ὁ δολοφόνος τῆς μητρός του!... Τίς θὰ τὸν ὑπώπτευε;... τὸν λυποῦνται... συμπαθοῦν εἰς τὴν προσπεποιημένην ἐκείνην ὀδύνην, τὴν ὁποίαν ἐνόμισαν εἰλικρινῇ... Καὶ ὅμως δὲν ἔχω παρὰ νὰ δεῖξω τὸ ὄπλον τοῦτο, νὰ εἶπω μίαν λέξιν, ὅπως τὸν ἀποστείλω εἰς τὸ ἱκρίωμα! Ναί, κρατῶ τὴν τύχην του εἰς τὰς χεῖράς μου. Καὶ τί θὰ ἔλεγεν ἂν τὸ ἐμάνθανεν αἰφνης; Πῶς θὰ ἔτρεμε! θὰ ἐταπεινοῦτο, θὰ με καθικέτευε καὶ αὐτός!...»

Ἡ σκέψις αὕτη τὴν κατέλαβε καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὡς ἐκδίκησις· θὰ τὸν ἐβλεπεν εἰς τοὺς πόδας της ὡς ἄλλοτε! Καὶ τίς οἶδεν; ἴσως θὰ τὴν καθικέτευε μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ θωπευτικὴν φωνήν, μεθ' ἧς ἄλλοτε τῇ ὠμίλει περὶ ἔρωτος!

Ἀναμφιβόλως εἶχεν ἐπανελθεῖν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἀπεφάσιζε νὰ μεταβῇ εἰς ἀναζήτησίν του.

Ἐλαβε τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ περιετύλιξεν ἐντὸς ὑφάσματος, τὸ ἔκρυπεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά της καὶ κατήλθεν. Ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος σκεπτόμενοι πλέον ὅτι ἐκράτουν τὸν ἔνοχον, εἶχον ἀπαγάγει τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅπως καταθέσῃ τὴν μήνυσίν του. Ἡ Πουλχερία, ἀγνοοῦσα τὴν περίστασιν αὐτὴν, ἐξῆλθε, καὶ μεταβάσα εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν ἐξεπλάγην, διότι ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει. Ἐκεῖ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐζήτηε συνέντευξιν διὰ τὴν ἐσπέραν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ὑποστῇ τὴν πρώτην ἐξέτασιν καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ Πουλχερία ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπερῶν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἤρξατο μελετῶσα τὸ διάβημα, ὅπερ ἔπραξε καὶ ὅπερ θὰ ἐπανελάμβανε τὴν ἐσπέραν.

Αἰφνης ἀνεσκίρτησεν· εἶχε παρατηρήσει εἰς τὸν κήπον τῆς κυρίας Δαλισιέ τὸν Λαυ-

ρέντιον καταβεβλημένον καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ κλητῆρων. Εἶδεν εἷτα τοὺς κλητῆρας συλλαμβάνοντας αὐτόν, καίτοι ἀνθιστάμενον. Τί συνέβαινεν; Ὑπώπτευσον ἄρα γε τὸν Λαυρέντιον;

Κατῆλθεν ἐσπευσμένως. Μεταξὺ τοῦ πλήθους διεσπάρη ἡδὴ ἡ φήμη ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ θύματος ἦτο ὁ υἱός.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν κλητῆρων. Ἡ Πουλχερία εἶδε τὸ πλήθος φερόμενον κατ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμάξης ἤκουσε τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς ὕβρεις· τέλος ἠνόνησεν ὅτι ἀπωλέσθη!

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ κατὰστημα ἐσκέφθη ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις ἐκεῖναι ἦσαν ἀναμφιβόλως ὑπερβολικαί· δὲν εἶχον ἀνακαλύψει ἢ ἀορίστους ἐνδείξεις, ἢ πιθανῶς ἡ δικαιοσύνη οὐδὲν κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ἠδύνατο ἄνευ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀποδείξεως, ἣν κατεῖχε καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ παραδώσῃ.

Ἡσύχασε καὶ ἐσκέφθη ἂν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου δὲν ἔμελλε νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἔτι μᾶλλον αὐτόν. Ἡ ἀστυνομία θὰ τὴν κατέσχε καὶ θὰ τὴν ἀνεγίνωσκεν. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ ἐπιστολὴ οὐδὲν ἔλεγεν, ἀλλὰ θὰ ἠρώτων διατί ἡ συνέντευξις αὕτη, αἰτουμένη διὰ τρόπου τόσον προστακτικοῦ. Θὰ ἐξεπλήσσοντο ἢ θὰ ἐζήτουν νὰ μάθωσι περὶ τίνος κατεπειγούσης ἀνακοινώσεως ἐπρόκειτο. Ἄν ἀνεγνώριζον τὸν χαρακτήρα, θὰ ἔσπευδον εἰς τὴν κατοικίαν τῆς, θὰ τὴν ἀνέκριναν καὶ θὰ προέβαινον εἰς ἐρεύνας.

Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν αἱ ἀνησυχίαι καὶ οἱ δισταγμοὶ τὴν ἐτάρασσον. Ἐσυλλογιζέτο ποῦ ἠδύνατο ἀσφαλῶς νὰ κρύψῃ τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπ' αὐτῆς, ὅτε εἶδεν ὄχημα σταματήσαν πρὸ τῆς θύρας καὶ τὸν Μοῦλ μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου καταβάντας αὐτοῦ.

Ὡρμήσασα πρὸς τὴν κλίμακα ἀνῆλθε τρέχουσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, οὕτως ἐκλείσε τὴν θύραν. Ποῦ νὰ κρύψῃ τὸ ἐγχειρίδιον... ἐντὸς τῶν ἐπιπλῶν... ὑπὸ τὴν κλίνην; Ἀδύνατον! θὰ ἠρεύνων πανταχοῦ· νὰ τὸ φυλάξῃ ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων τῆς... ἀλλ' ἂν τὴν ἐξήταζαν;...

Ἐν τούτοις βήματα ἤκούοντο εἰς τὴν κλίμακα.

Ἐσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔκαμε κίνημα ὅπως ρίψῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ὁδόν... ἀλλὰ θὰ ἀνευρίσκετο, θὰ παρεδίδοτο εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ ἀνεγνωρίζετο!

Ἐκρουσαν εἰς τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ὅπως κερδίσῃ στιγμὰς τινάς.

Καὶ συγχρόνως, καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνηδίας ἐμπνεύσεως, ἀνύψωσε βιαίως, μὲ κίνδυνον νὰ καταστρέψῃ τοὺς ὀνυχὰς τῆς, τὸ ἄκρον φύλλον ψευδαργύρου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ ἐξωτερικὸν χεῖλος τοῦ παραθύρου, καὶ κατάρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἐγχειρίδιον ὑπὸ τὸ φύλλον, ὅπερ κατεβίβασεν.

Ἐκρουσαν εἰς τὴν θύραν ἰσχυρότερον.

Ἡ Πουλχερία προσεπάθησε νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον θάρρος καὶ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

ΚΔ'

Ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος εἰσῆλθον ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Πελωδᾶ, ὅστις μ' ὄλην τὴν περιέργειάν του, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ καταβῇ. Ἡ Πουλχερία ἐφαίνετο ἥρεμος καὶ προσεποιεῖτο ἐκπληξιν.

Ὁ Μοῦλ ἐπροχώρησε καὶ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας, εἶπε πρὸς τὴν νεάνίδα, εἰς τὴν εἰδῆσιν τῆς δολοφονίας τῆς κυρίας Δαλισιᾶ ἐτρέξατε πρώτη. Εἰσῆλθετε εἰς τὴν οἰκίαν συγχρόνως μὲ τὴν ἀστυνομίαν· ἐβοηθήσατε νὰ ἀνεγείρουν τὴν Μαριέτταν, ἐτοποθετήθητε πλησίον τῆς καὶ τὴν περιποιήθητε καθ' ὅλην τὴν νύκτα· πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὰς περιποιήσεις σας· βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἐφαντάζεσθε.

Ἡ Πουλχερία ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως.

— Ἐκάμετε σπουδαίαν πράξεισιν, εἶπεν ὁ Μοῦλ, μὴ ἀποκαλύψασα εἰς τὴν δικαιοσύνην περίστασιν, τὴν ὁποίαν ἀνεκαλύψατε σεῖς, καὶ ἡ ὁποία ἐπιβεβαιοῦ ἀντιρρητικῶς τὴν ἐνοχὴν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιᾶ.

— Ἐγώ! εἶπε... τί ἀνεκάλυψα;

— Μὴ λαμβάνετε τὸ ἐκπεπληγμένον αὐτὸ ὕψος, τὸ ὁποῖον οὐδένα θ' ἀπάτησῃ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἀπόκριψις αὕτη εἶνε σοβαρά, διότι σὰς ἐνοχοποιεῖ προσωπικῶς, χωρὶς νὰ ὠφελῇ τὸν κατηγορούμενον. Νομίζετε ἀναγκαῖον νὰ ἐπιμείνετε;

— Δὲν γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἴπητε.

Ὁ Μοῦλ συνέσπασε τὰς ὀφρεῖς. Εἶχε βεβαίως ἐνώπιόν του μίαν τῶν ἐπιμόνων καὶ ἰσχυρῶν φύσεων κατὰ τῶν ὁποίων δύσκολον εἶνε νὰ θριαμβεύσῃ τις. Ἐκάθησε πλησίον τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ παρατηρῶν τὴν Πουλχερίαν κατὰ πρόσωπον:

— Πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἶπε μὲ ὕψος ἀπότομον, εἴσθε ἡ ἐρωμένη τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιᾶ;

— Κύριε...

— Εἶνε ἀληθές ναὶ ἢ ὄχι;

Ἡ Πουλχερία ἀνηγέρθη.

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον τῆς διαγωγῆς μου, εἶπε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ Μοῦλ, ὀφείλετε ν' ἀπαντήσητε εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἡ δικαιοσύνη θὰ νομίσῃ καλὸν νὰ σας ἀποτείνῃ. Μὴ λησμονῆτε τοῦτο!... Σὰς ἐρωτῶ ἔαν εἶνε ἀληθές.

Ἡ Πουλχερία ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπησεν.

— Ἀληθές ἐπίσης εἶνε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὅτι ἡ κυρία Δαλισιᾶ ἔμαθεν ἐπὶ τέλους τὰς σχέσεις σας μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὠργίσθη καὶ ἐπίεσε τὸν υἱόν τῆς νὰ τὰς διακόψῃ. Ἐγνωρίζετε τοῦτο;

— Ὅχι, κύριε, δὲν ἐγνώριζον τίποτε. Καὶ ἀκόμη τότε ἀμφιβάλλω, ἂν ἡ κυρία Δαλισιᾶ ἔμαθεν ἐπὶ τέλους τὰς σχέσεις

μας, καὶ ἂν προσεπάθησε νὰ ἀποτρέψῃ τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖται τὸ μῦθος σας ἐναντίον τῆς;

— Ἐγώ... μῦθος ἐναντίον...

— Ἐναντίον τῆς κυρίας Δαλισιᾶ, ναί. Τοῦτο εἶνε εὐνόητον. Ἐφοβεῖσθε τὴν ἐπιρροήν τῆς, τὴν δύναμίν τῆς... Ἡ δυσἀρέσκεια, ἡ ὁποία, ὑφίστατο μετὰ τὴν μητρὸς καὶ υἱοῦ, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρξετε ἡ πρώτη, ἂν μὴ ἡ μόνη ἀφορμὴ, εἴχετε συμφέρον νὰ μὴ ἐκασθενήσῃ τὴν διειρησάτε μετ' ἐπιμελείας, καὶ χάρις εἰς ὑμᾶς ἠῤῥησε εἰς βαθμόν, ὥστε διεπράχθη κακοῦργημα.

— Πῶς! ὑποθέτετε ὅτι ἐξηρέθησα, ὅτι ὤθησα τὸν υἱόν...

— Νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα του... διατί ὄχι;

— Ἀλλὰ, κύριε, αὐτὸ εἶνε φρικῶδες! εἶνε ψεῦδος! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς, τῆς ὁποίας ἡ εἰλικρίνεια ἦτο καταφανεστάτη.

Ὁ Μοῦλ ἐγνώριζεν ὅτι τοῦτο εἶνε ψεῦδος· ἀλλ' ἔπρεπε, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν Πουλχερίαν, ὅπως τῇ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν.

Ὑπερῆσπισεν ἑαυτὴν θαρραλέως, ἀλλ' ὁ Μοῦλ οὐδὲ κατεδέχθη νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς παρατηρήσεις του.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

ΝΙ'

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπεθύμει διακαῶς νὰ τρέξῃ εἰς Σαβινύ, ἵνα συλλάβῃ τὸν Τολβιὰκ μετὰ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, περισσότερον ὅμως ἐπεθύμει νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν υἱόν του, καὶ διὰ τοῦτο προθύμως ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ γενναίου φίλου του.

Ἡ προσφορὰ αὕτη τῷ ἐφαίνετο καλὸς οἰωνός, διὰ τοῦτο οὐδόλως ἐπῆλθεν ἐν τῷ νῷ του ἡ ἰδέα νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτόν, διατί ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέφευγε τόσον, ὥστε ἡ συνέντευξις, ἣν αὐτὸς ἀνέλαμβανε νὰ χορηγήσῃ, νὰ γείνῃ αὐθημερόν.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν ὅτι οἱ κακοῦργοι τοῦ πύργου τοῦ Σαβινύ καὶ οἱ τοῦ μύλου τῆς Ὑβὲτ δὲν θὰ διέφευγον τῶν ὀνύχων του, καθόσον δὲν εἶχον καιρὸν νὰ φύγωσιν.

Ὁ Πήγασος εἶχεν ἡδὴ ἀποσταλεῖ ὡς πρόσκοπος, πρὶν δὲ ἐπέλθῃ ἡ νύξ, οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες θὰ περιεκύκλουν ἅπαντα τὰ καταγῶγια ἐκεῖνα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς οἰκίας τοῦ Γεωργίου Ἀτκενς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐφαίνετο